

Forhold tror jeg, man kan sige, „at vi i det hele har det Indtryk, at man fra Statens Side gaar noget langsomt frem med Forberedelsen, og navnlig tror jeg, det kunde være heldigt, om man rykkede ved Trafikministeriet“. Naar jeg har valgt at udtrykke denne Tanke i disse Ord, er det, fordi det er et Citat. Det er nogle Ord af den nuværende Indenrigsminister, fremførte mod den foregaaende Regering saa sent som i 1918. Det er nu ikke mit Ønske paa nogen Maade derigennem at udtale, at den højtærede Regering ikke gør, hvad den formaar, at den ikke paa enhver Maade bestræber sig for at igangsætte disse Arbejder; men jeg bringer Udtalelsen i Erindring overfor den nuværende Regering, for at ogsaa dens Tilhængere ude i Landet kan se, hvordan Billedet skifter. Den højtærede Indenrigsminister har ogsaa mange Gange kritiseret, at Forslag blev forelagt for sent for Rigsdagen, klaget over Jageri og over, at noget, som man i lang Tid havde været forberedt paa, ikke i Tide blev forelagt for denne høje Forsamling. Nu er vi lige oppe mod Jul, og nu kommer den højtærede Indenrigsminister og beder os meget indtrængende om at faa disse Lovarbejder gennemført inden Jul. Jeg skal love den højtærede Indenrigsminister, at dertil skal vi paa enhver Maade medvirke, idet vi gaar ud fra, at den højtærede Indenrigsminister med al den Arbejdskraft, han selv og hans Ministerium er i Besiddelse af, har — paa samme Maade som vi i de foregaaende Aar — gjort alt, hvad der kunde gøres, for at dette Lovforslag skulde komme saa tidligt til Rigsdagen som paa nogen Maade muligt. Det er altsaa ikke for at vende den højtærede Indenrigsministers Vaaben mod ham selv og derigennem saare ham, at jeg siger dette. Det vil jeg undlade, undlade af en ganske særlig Grund, idet jeg frygter, hvis det lykkedes mig at ramme ham og ridse ham i Huden, at da Vaabenet skulde være forgiftet, og det derfor skulde være alt for farligt for ham at blive ramt af sit eget Vaaben. Jeg har sagt det, for at man ude blandt Indenrigsministerens Tilhængere ved at se den nuværende Regering i den Situation, hvori den befinder sig, kunde forstaa noget, som man maaske slet ikke har forstaaet før med Hensyn til den tidligere Regerings Stilling. Jeg gaar altsaa ud fra, at dette Lovforslag er forelagt paa saa tidligt et Tidspunkt, den højtærede Indenrigsminister formaaede det, at det ikke er i nogen Henseender sinket, og at jeg derfor ikke har nogen Grund til at beklage mig over, at det ikke er kommet før.

Lovforslaget om Tilskud i Anledning

af Arbejdsløsheden er derimod ikke i Overensstemmelse med det Forslag, som i 1918 blev forelagt, idet det bygger paa det Princip, at Hjælpen gives gennem Hjelpekasserne. Naar det nu her udtales af den højtærede Indenrigsminister og af hans Partis Tilhængere og Venner, at man derigennem gaar en Vej, som Venstre i og for sig har været Tilhænger af, skal jeg tillade mig at paavise, at dette er fuldkommen forkert. Jeg skal minde om, at i den første Krigstid ydede man en kort Tid Tillæg til Arbejdsløshedsunderstøttelserne gennem Hjelpekasserne, men hvorfor gjorde man det? Fordi der ikke var Tale om et Tillæg paa Grund af ekstraordinær Arbejdsløshed, men paa Grund af ekstraordinær Dyrtid. Der var ikke paa det Tidspunkt usædvanlig mange arbejdsløse, men der var en voksende Dyrtid, som gjorde, at det blev nødvendigt at komme de faa arbejdsløse, der da var, til Hjælp. Man gik da Hjelpekassevejen, men det varede ikke længe, før man saa det, som det ærede Medlem Hr. Harboe pegede paa, at der, ved at man gik denne Vej gennem Hjelpekasserne, kunde ske Brud paa selve det bærende i Arbejdsløshedsforsikringsloven, idet nemlig de, som ikke var Medlemmer af nogen Arbejdsløshedskasse, gennem Hjelpekassen fik fuldt saa meget, saaledes at man altsaa slet ikke havde nogen Interesse i at være Medlem af Arbejdsløshedskasserne. Ud fra den Forudsætning blev der den Gang sendt Cirkulærer ud, som indeholdt den Tanke, som det ærede Medlem Hr. Harboe fremsatte, og som for øvrigt ogsaa flygtigt blev berørt af det ærede Medlem Hr. Lillelund, at man maatte sørge for, at de, der havde bidraget til deres egen Forsikring ved at være Medlemmer af Arbejdsløsheds- og Sygekasser, blev stillet paa en saadan Maade, at man ikke berøvede dem Lysten til at fortsætte denne Selvforsikring.

Det varede heller ikke længe, før man forstod, at det var i enhver Henseende upraktisk at gaa gennem Hjelpekasserne. I 1916—17 blev der af Arbejdsløshedsnævnet fremsat en Udtalelse om dette Spørgsmaal, hvori det hedder: „Udbetaling direkte gennem Kasserne maa foretrækkes“. Der anføres forskellige administrative Grunde derfor, og saa føres der følgende sociale Grund frem: „Endelig er der det Hensyn, at det ikke kan anses samfundsmæssigt ønskeligt at bane Vejen for de ubemidlede til Hjelpekasserne mere end nødvendigt, medens man uden større Betænkeligheder kan henvise dem til deres egne Selvhjælpsinstitutioner“. Altsaa, der siger Arbejds-